

Introducerea monedei ECU a fost făcută cu mare greutate. Naționalismul de tip francez nu se împacă prea bine cu această idee nici acum. Țările Uniunii Europene au trecut cu mare dificultate pragul conservatorismului specific fiecărei națiuni în parte.

Ai totuși, acest mecanism, mai cu forța, mai cu îngăduință, mai mult sau mai puțin negociat, pare a începe să funcționeze în mod ireversibil. Experimentul UE este unic în istoria omenirii și artizanii săi sunt convinși că va da roade mai devreme sau mai târziu.

Noi, românii, ne dăm de ceasul morții și ne cramponăm, conform tradițiilor specifice genei noastre, de ideea de federalizare. Aparentă, și probabil că nu numai, această mutare spre federalizare pe eșichierul națiunii noastre, este CONTRA - NATURII. Practic, potrivit semnalelor date de cursul curent al istoriei, valul transformărilor se află sub noi și suntem duși... spre larg... acolo unde vrem, nu vrem, se pare că vom ajunge. Europenizarea ne-am dorit-o dintotdeauna. Dar, mentalitatea noastră nu cred că ne permite să înțelegem și consecințele acestei mult trâmbițate dorințe de europenizare. Din această cauză, curând, poate chiar mult prea curând, vom suferi un șoc din care mulți vor rămâne cu niscaiva sechele, așa ca după orice intervenție chirurgicală pe un organism slăbit. Cam așa pare că stau azi lucrurile. Nu ne va lua nimeni Ardealul. Ungurii au cucerit de mult economic o bună parte a Transilvaniei. Proiectul de reîmpărțire teritorial - administrativă a României, echivalează cu o anestezie necesară înaintea intrării în „blocul operatoriu”, acolo unde ni se vor șterge oficial granițele economice. N-avem ce face ! Acesta este cursul, aceasta este albia, aceasta este vremea pe care o trăim.

Ai, hai să vă dau, după mintea mea, un exemplu concret, foarte proaspăt, de ștergere a granițelor economice.

Uzina Dacia a fost preluată de firma Renault. OK ! Toți au fost de acord și nu vedem decât binele acestei afaceri, chit că există, inevitabil și o serie de dezavantaje.

Ei bine, Grupul Renault este (pentru cine nu știe, află acum), proprietate a statului francez. Implicit, Uzina Dacia, începând cu 1 septembrie 1999, devine oficial, proprietate a statului francez, prin firma Renault, care va deține capitalul majoritar la această uzină. Ai? Care-i problema? Vedeti, cam așa stau lucrurile cu mișcările de granițe în sensul economic.

Există însă multe necunoscute în această complexă ecuație a Europei Unite. Laptele și mierea vor curge pe trasee stabilite de cei care dețin puterea. Iar gardurile de cârnați vor fi ridicate de cei care vor administra.

Noi, românii, putem să ciupim câte ceva din bucatele acestui Paradis proiectat. Teoretic. Practic, încă suntem la nivelul: „Prostia salvează România !” O metaforă, acolo, aruncată într-un vis după o zi de muncă.

Acum, fiindcă am trecut la starea de veghe și pentru că am uitat să privesc în zări pe fereastră, am așternut în această pagină tot ce-am visat într-o noapte. Eu nu prea cred în vise, dar, mai puțin ?

Spre cel mai mare FLEO^aC

Intru direct în subiect.

ai dau puțin timpul înapoi prin tunelul cu lumină la cap.

Întâia vreme a lui Iliescu

Peste 85% din românii majori ai vaccinați erau gata să facă orice pentru noul lor conducător iubit. ai au făcut. Naveta la turci. Piața la sârbi. Praf ai pulbere construcțiile fostelor CAP - uri. Jaf în întreprinderile de Stat. Temelii de case ai vile. Etc.

Vremea de sub vremurile lui Iliescu a fost tulburată de Petre Roman

Salarii pe „omaj tehnic”. Trai pe vâtrai. Energie electrică pe de-a moaca. Apartamente de vânzare contra două-trei salarii. Miere, lapte ai trântori clonați pe bandă. Ajutoare. Etc. Etc.

Un nor acoperă soarele Roman

Excursii minerești cu ghizi Voicani pregătiți la coala iliesciană. Bâte, bolovani, licurici ai... Plici. „Nu vă fie frică, a picat Petrică!”.

Vremea curge cu Iliescu

Într-un cor, la o strigare, SOARELE APARE. ai poporul, neinstruit, s-a uitat fără ochelari de eclipsă, în sus pe ceruri, de i-a dat sângele pe nas ai-a rămas fără vedere.

Vă amintiți de Duminica Orbului? Pedeserizarea e pe locuri, gata, start. Se-a°ează manageri nimeriți, în fotolii potriviți ai mulți proști rămân striviți. Opoziția nu se inventase pe de-a-ntregul. ai vremea curgea, din gre°eală în gre°eală spre victoria finală. Potlogării, măgării, mănării. C-a°a-i românul, când se-nvesele°te... Intră-n datorii. Se-ntinde de-i rămân picioarele în afara păturii ai-l prinde uite-a°a o mâncărime între degetele mari de la picioare.

Vremea schimbării l-a prins pe Constantinescu cu ochelarii în mână.

A pus Convenția de-un contract alb cu românii. Tun istoric. Flămânzi, sătui să privească printre ulucile gardului pedeserist la oasele de pe masa sufrageriei din apartamentul cu o cameră parlamentară, noii locatari s-au pus pe treabă. Specialiștii s-au deghizat în politicieni ai invers. Că doar a sosit vremea schimbării. Vremea sufocării economicului prin fiscalitate. Vremea învrăjbirilor ai a achitării polișelor. Ceață, grindină, averse de ploaie peste o populație lipsită de umbrele.

Am pă°it în vremea „federalizării” economicului pe criterii politice

Sub clima de sub poalele „schimbării”, a răsărit sămânța discordiei propagându-se prin politic cu efecte catastrofale, de genul „fenomenului de rezonanță”, cunoscut de specialiștii în electrotehnică.

Dacă patronul unei brutării e țăranist, pâinea lui va avea „conotații țărănesti”. Dacă e pedeserist, pâinea va fi făcută din „făină pedeseristă”. Și într-un caz și în altul, consumatorului îi va crește la fel colesterolul. Dar, hai să vă dau un exemplu concret și foarte recent. Grupul IATSA a inițiat o afacere deosebită introducând în România sistemul de carburanți cu gaz petrolier lichefiat (GPL). Cu tam-tamul de rigoare, a fost tăiată panglica la instalația de alimentare cu GPL, la Țefănești, săptămâna trecută. Argeșul are parlamentari de toate culorile, dar cel care a participat la tăierea panglicii nu putea fi decât senatorul pedeserist Văcăroiu. Pentru că managerul care a inițiat și construit această afacere este pedeserist, s-a strâns la această merită, de altfel, sărbătoare, tot staff-ul pedeserist din zonă. Cu sau fără voia Grupului IATSA, manifestarea a fost politizată. Așa fac și țăraniști, ori de câte ori au ocazia. Iese afacerea DACIA - RENAULT, ies și politicienii puterii pe scenă, pentru a culege aplauze. Vin banii de la FMI, vine și Remeș la televizor și se înfoaie pe post de învingător. Și uite așa, se conturează o „federalizare” a economiei pe criterii politice. Și ne vâităm că batem pasul pe loc!

Vin vremuri și mai grele

Se rotesc guvernele, se rotește totul. Ne dăm de-a dura pe toboganul orgoliilor și picăm în balta „special amenajată” pentru a da cu bățul în ea politicul nostru cel de toate zilele.

Și dacă în România s-ar aduna toate apele din lume, s-ar face o apă mare, cea mai mare apă din lume. Și dacă în România s-ar aduna toți bolovanii din lume, s-ar face un bolovan mare, cel mai mare bolovan din lume. Și dacă vor veni alții la putere și vor arunca cel mai mare bolovan din lume, în cea mai mare apă din lume, se va face cel mai mare FLEOȘC.

Pacientul electorat zace încă la reanimare

După specialiștii de stânga, România a intrat în conul de umbră al eclipsei ultimului mileniu, de prin '96 încoace. Socotelile populiste nu se prea potrivesc însă cu cele ale celeilalte tabere de specialiști, gânditori în laboratoarele de dreapta. Există și categoria abilitor așezați în fața planșetelor de centru, pe care desenează trasee din care pot sări în lături, în funcție de vremuri. Adică după cum bate electoratul.

Numai că bătăile acestea, așteptate din patru în patru ani, sunt aritmice pe fondul unei ischemii cronice moștenite.

După un regim sever de slăbire... a vigilenței, mi se pare aproape corect să visezi cai verzi pe pereți într-o inerție ce noi o numim încă tranziție. Drept e că nu dreapta, ci stânga s-a așezat în scaunul guvernării și a ocupat fotoliile legislativului, după puseul de tensiune suferit de electorat în decembrie '89. Și odată intrat la reanimare, electoratul nostru cel de toate zilele a prins parcă gustul oxigenului pompat prin masca de pe figură.

Din patru în patru ani, trece medicul de gardă pe la pacientul electorat și îi mai face câte o injecție cu substanțe euforice... Apoi, electoratul mai scoate din buzunarul său, ceva spre transfer în buzunarele medicului de gardă.

Ai-uite așa se schimbă garda, iar electoratul intră din nou în comă. Nimeni din spital nu se sinchisește să-l bage pe acest nefericit pacient în sala de operații! Pentru că doctorii nu se prea înțeleg între ei asupra diagnosticului. Unii au cabinete pe dreapta. Alții au cabinete pe stânga. Pe centru stau generaliști, înainte de specializare. Dar cel mai trist este că medicii au început să-și schimbe halatele între ei. Se deghizează unii în alții. Fac schimb de cabinete. Dar folosesc aceleași tensiometre și aceleași rețete. Unii fură rău de tot la compensate. De ăsta să vă feriți cel mai tare când or fi în gardă! Dar cine îi mai poate recunoaște? Ei bine, de acest lucru ne vom ocupa și noi în laboratorul „Jurnal PULS”, care în curând va sări de o injecție pe săptămână! V-ați prins? Ne pregătim de cotidian.

Para cu „bingoși”

Republica mareașă în care te uiți și câtigi stă pe butucii jocurilor de noroc. Cotizează, cu mic, cu mare, de la o săptămână la alta, tot românul, visând la un trai pe vătrai în ritm de „Zi-le, domnu’ Geo!”. Adevărul este că această găselniță reprezintă un mic balon de oxigen pentru produsele în căutare de clienți posesori de lichidități. Cu alte cuvinte, punem toți mână de la mână de un carton... acolo, cu care să mai absorbim o brumă din produsele DE LUX pentru români... Vai de noi...

Aleluia, alelui, de ziua românului

Am mai trăit o zi de-ntâi decembrie, care a picat, din nou... în post. Chestiune care nu-i poate opri pe români de la a se dedulci pe ici pe colo, cu un „huidu-hu” în „terenul” patronat spiritual de Mihai Viteazul. C-a-a-i la români. Mai o slănină, mai una mică, mai un vers de cartier... Din greoală în greoală, spre victoria finală!

Ai vine Crăciunul... Iar cetățeanul de la bloc, taie... sau i se taie apa, în loc de porc, ca pe vremea răposatului, răstignit la zidul Târgoviștei, întru mântuirea viitorului luminos al epocii cu luminițe nevăzute la capătul tunelului săpat de FMI cu vreo cîțpe mii de specialiști români.

Dă-i, Doamne, mintea românului de pe urmă... că urma scapă turma! A-a zic proverbele noastre din bătrâni. E vorba de bătrânii care se țineau doar de proverbe, nu de cei care astăzi se țin de izmene, fotolii parlamentare și tronuri de partide.

Că veni vorba de partide, trăsurile politicului românesc sunt trase de cai birjăriți, care cu „hăis”, care cu „cea”. Se aleargă în jurul bietului electorat, amețit de praful scos din scormoneala copitelor armăsarilor hăituiți pe bază de doctrine, programe și contracte în alb...

Platformele electorale sunt citite cu năduf, iar cărămizile se sparg în piepturi cu meșteșug. Ați auzit pe vreun șef de partid să vă „amenințe” - cu munca ?

Are cineva curajul să zică: „Dacă mă alegeți pe mine, vă pun la muncă, fraților !”

Românii au ei omecheria în sânge, dar mai au și niscaiva pricepere nativă. Numai că ne lipsește cu desăvîrșire spiritul managerial. Ducem lipsă de organizare.

Haosul, dezintegrarea spirituală, sunt trăiri cât se poate de reale și dacă acest cancer care ne paște nu va fi extirpat, înainte de a pătrunde în organismul național, putem să ne ducem liniștiți spre popă, să ne cânte Aleluia, alelui - de dorul românului.

O mierlim, fraților, dacă nu ne trezim odată din această picoteală în „Grădina Maicii Domnului”. De unde vine vorba aia cu „Adormirea Maicii Domnului” ? Am zis și-o mai zice că ni se cântă de zeci și zeci de ani „Deșteaptă-te, române”, iar noi continuăm să visăm la cai verzi desenați pe pereții democrației... de tranziție.

Simțul criticii curge prin vinele oricărui român, mai abitir ca spiritul poetic, care ne-a consacrat pe aceste locuri. Știm ce ar trebui să facă vecinul. Știm ce ar trebui să facă colegul de muncă. Știm ce ar trebui să facă și X și Y și Z. Dar, ce ar trebui să fac eu?...

Ce ar trebui să faci tu? Hai, că e greu. Am trecut brusc de la „Cântarea României” la „Plângerea României”. Ne jelim de mama focului, ne smulgem părul din capetele descoperite în fața învățăcelilor de peste graniță și bocim la marginea catafalcului pe care am așezat AGRICULTURA. Am tras banderole negre peste furnalele INDUSTRIEI și am pus bazma de doliu pe capul MEDICINEI. Am văduvit ÎNVĂȚĂMÂNTUL și am aprins o lumânare la capătul SIGURANȚEI NAȚIONALE, care, în agonie, așteaptă paștele de dinaintea ortului „binecuvântat” de popă.

Pe-acilea suntem, frați români !

S-a cântat linie, jocul continuă până la bingo

Ce poate fi mai fascinant pentru un ziarist decât trăirea pe viu a unui „rol” ce reprezintă subiect de primă pagină. Iar în această perioadă alegerile locale sunt pe linia întâi, subiectele generate de frământările din culisele campaniei electorale fiind de multe ori numai bune de dat la tipar. Am oansa de a vedea, de a simți în propria-mi piele cum și ce se întâmplă prin tranșeele luptelor electorale.

Aadar, am dezvăluit un motiv în plus pentru care am acceptat să candidez la funcția de primar al orașului Mioveni. Primul și cel mai important motiv, recunosc că este acela că, în calitate de locuitor al orașului Mioveni de aproape 20 de ani, m-am săturat de mizeria care a năpădit la propriu și la figurat această urbe locuită în principal de tineri. Dar nu despre acest subiect îmi propun eu să comentez acum. Am făcut doar o paranteză pentru a atrage atenția asupra faptului că cele despre care voi aminti și pe care vi le voi supune atenției în continuare sunt venite de la un om care s-a vârat direct pe scena în fața căreia majoritatea dintre dumneavoastră stă pe post de spectatori. Uite, deja v-am zis un of.

Cu toții ar trebui să ocupăm un loc pe scena la care am făcut referire, metaforic, evident, așa cum a remarcat, în mod corect, că îmi place să mă exprim uneori, Dana Grecu, simpatica și inteligenta realizatoare a emisiunii „VIP-uri fără cravată” de la ANTENA 1 Pitești. Dar, românii preferă în general locul din sală, locul de pe banca din fața curșii, de unde se poate bârfi. Suntem experți în arătatul cu degetul. Ne pricepem la fix să descoperim paiul din ochiul vecinului și pe deasupra ne mai rugăm la Dumnezeu să-i mai moară și capra. La români circulă și vorba aia potrivit căreia munca este pentru tractoare. Tot la noi se zice că „Cine-i lene și chiulește are tot ce vrea/Cine-i harnic și muncește ori e prost ori nu gândește”. Nu intenționez să vă fac să credeți că nu văd decât tot ce avem noi mai rău, cu prioritate. Românii au calități deosebite, dar din nefericire, după părerea mea, ne lipsește una foarte importantă. Nu prea ne place să ne uităm în oglinzi de cristal, să ne vedem fețele cu tot ce avem mai bun, dar și rău. Americanii au cea mai bună școală de management pentru că știu cel mai bine să-și exploateze propriile greșeli, ca să mă exprim așa. Ei, americanii ătia capitaliști și colonialiști, dacă au făcut o dată o greșală, aceasta nu se mai întâmplă niciodată. Acesta este secretul marilor realizări din lumea de dincolo de gardul ce înconjoară ținuturile noastre mioritice. Apropos, cântăm Miorița de sute de ani și tot nu ne vine mintea la cap și tot nu pricepem că în mod tradițional doi se unesc și îi fac ce-i fac celui de-al treilea. Hai, am greșit o dată, dar noi mergem „din greșală în greșală spre victoria finală”. Ne vâlcărim că ne merge rău, că nu avem politicieni maturi, că ne-am săturat de corupție. Din patru în patru ani trebuie să votăm, că avem democrație. Votăm, după cum istoria ne-a demonstrat, ca să ne aflăm în treabă. Aiurea în tramvai, după ureche. Asta, dacă votăm, pentru că, ceea ce este și mai grav, nu prea votăm, de cele mai multe ori.

Aud tot mai des că mulți dintre noi vor să se răzbune pe politicieni prin absenteism la vot. Mai mare prostie nici că am pomenit. Păi, dacă toți stăm deoparte, nu ne dăm nici măcar votul, atunci cum mai vreți, fraților, să facem ceva? „Câinii ne mănâncă”, oameni buni. Cine vreți să vină să ne rostuiască treburile? Sau poate vreți să-i lăsăm la cârmă pe aceia care vă ademenesc cu un cârnat și-o ȕuică mică. Sau să-i lăsăm să ne conducă tot pe aceia care pe banii noștri, ai contribuabililor, și-au construit imagini de carton cu care ne orbesc. Nu vreau să dau exemple, pentru că, probabil, le dau degeaba.

P.S. Sunt pușini cei care mă vor aproba, pentru că sunt pușini cei care mă vor citi. Dacă vorbeam despre bingo, dacă vă anunșam că vi se pregătește un nou și mare bingote nașional în valoare dejdă mii de ..păcate nașionale, poate că mă citeau mai mulți. Dacă vă povesteam cum a murit o babă care a căzut de pe wc-ul din grădina publică, poate că aveam mai mulți abonași la scrierile mele gazetărești. Dacă vă spuneam că găina vecinului a fost violată pe drum de o haită de câini care vagabonda lângă un toberon din Războieni, aveam și eu mai multă popularitate. Dacă aveam pe mână banii din visteria primăriei de la Mioveni, de exemplu, acum eram ca și primar, reales, cu-n mandat în palmares fără grijă, fără stres. Hai că pusei de-o poezie, aș în dorul lelii... Bat și-așa și priceapă ...electoratul. Mi-am vârsat un pic focul, dar numai un pic.

„Foști” și mecheri și „foști” fraieri

Am fost mai mereu rezervat în a pune gri vechii activiști de partid. Ba, uneori, le-am mai luat și apărarea. Există însă o serie de „foști”, care nu numai că merită tot dispreșul, dar merită și să fie luși la întrebări. Este mai puțin important dacă „X” sau „Y” au fost informatori ai securității. Ce poziții ocupă aceștia pe scara socială și cât de babane sunt conturile lor în băncile cu grad maxim de siguranță? Asta, da! E important. Interesant este că miliardarii noștri cei de azi nu fac neapărat parte din categoria celor din urmă, cu foarte mici excepții fac parte dintre primii amintiși. Au ocupat scaune importante în fosta oligarhie de tip comunist.

În Argeș, judeș al cinstei și demnității socialiste, mulți dintre patronii afacerilor prospere sunt „foști” sau rude ale „foștilor”. Primi secretari, și de cadre, secretari cu organizatoric sau cu propaganda, ziariști ai organului de partid, și aș mai departe, toți „foști”, acum sunt cu zeci sau sute de ani în fața oamenilor de rând, a celor care s-au dat peste cap să facă o revoluție în România, neștiind că aceasta va fi în folosul „foștilor”. Au existat și fraieri în rândul „foștilor”. E vorba despre cei care credeau, săracii, cu adevărat în aș zisele idealuri ale comunismului. Sunt excepții. Și au pierit mai toți. De fapt ei, fraierii, au fost dași jos de și mecherii care azi o duc bine merci.

Putem vorbi despre o oarecare competență a acestor „colipi” la „Fane Babanul” unde se făcea ceva carte și unde au mai nimerit, din greșeală, oameni inteligenți. Aceștia sunt managerii cu care a pus bazele economiei de piață domnul Ion Iliescu în 1990. Și tot aceștia sunt primii și cei mai siguri miliardari post decembrie. Crezi că ei, „foștii”, au comandat acum zece ani revoluția ca să trăiești dumneata, cititorule, mai bine...!? Acuma te-ai prins de ce ești și vei rămâne sărac? Stai să vezi, că nu ți-am spus chiar tot. Voi reveni cu exemple concrete de la noi din județ. Am să-ți explic pe îndelete de ce tu nu puteai ajunge nicicum mai mult decât ești. Excepțiile existente întăresc regula.

Despre acordarea primului ajutor și rolul primarului, sau între emoțional și rațional

Dacă o femeie, să zicem, gravidă, pică pe stradă într-un leșin, trecătorii aflați prin jur sar să-i acorde primul ajutor. I se face respirație gură la gură sau, mă rog, masaj cardiac, etc, după caz, până la venirea salvării pe care o cheamă cineva. Dacă o bătrânică alunecă pe gheață în timp de iarnă, cineva, aflat în preajmă, îi întinde o mână și o ajută să se ridice, iar dacă e cazul, este transportată la spital. Dacă în autobuz, din cauza înghesuiei și a lipsei de aer, leșină o femeie sau un bărbat, călătorii aflați de față anunță oferul să oprească mașina și se acordă primul ajutor pentru cel sau cea cu probleme de sănătate. Dacă cineva amenință că își trage un glonte în cap, fie pe Strada Mare, fie pe o străduță mai mică..., și dacă există vreun om prin preajmă, atunci acesta va trebui să-i acorde primul ajutor. În acest caz mai special nu poate fi aplicată nici „respirația gură la gură”, nici aplicarea unui garou pentru oprirea hemoragiei, nici efectuarea unui masaj cardiac. E nevoie de altceva. E nevoie de o cămașă de forță! Dar pentru aplicarea acestei „vestimentații” din dotarea secției de neuro - psihiatrie a oricărui spital din lume, e nevoie de o anumită pregătire a persoanei

care urmează să fie tratată. Aadar, îi tragi două palme cât se poate de umane individului aflat la ananghie, iar după ce ai rezolvat injectarea acestui „tranchilizant” de prim ajutor, chemi salvarea cu „câma^oa de forță”! Apoi, dacă îți rămâne ceva timp la dispoziție, înainte de a-ți vedea de drum, chemi și presa la fața locului, ca să se dea cazul la ziar, spre „învățătură de minte” întru profilaxia acestor boli. Același lucru este valabil și în cazul în care cineva dorește să-și dea foc, indiferent de locul ales. Repet. Aplici „tranchilizantul” cu palme, în locul „respirației gură la gură” și apoi chemi salvarea, dar explici medicului de gardă că nu naște nimeni, nu a leșinat nici un cardiac, nu și-a rupt nimeni piciorul într-o căzătură pe gheață, ci e vorba de cu totul altceva, dar care ține tot de boală, de o boală psihică! Și ție el, doctorul, ce trebuie să facă. Sau cel puțin a^oa ar trebui să se întâmple. În nici unul dintre cazurile prezentate mai sus, nu trebuie chemat primarul. Primarul are cu totul alte sarcini și responsabilități. Hai să fim serioși! Primarul Piteștiului a fost supus la o tracasare nedreaptă, săptămâna trecută. Impunerea emoționalului întunecă mințile și ne împinge pe piste rătăcitoare. Nu de a^oa ceva avem nevoie. Când dictatura raționalului va fi dominantă socială a românilor, vom putea spera și la bine. Că doar speranța ne-a mai rămas.

MEBO - bomba cu efect întârziat

Privatizarea de dragul privatizării a împins guvernarea PDSR - istă spre soluții de-a dreptul aberante, printre acestea, la loc de „cinste” aflându-se metoda MEBO. Trebuia să treacă urgent capitalul de la stat în mâinile private, cu orice preț, cât mai repede, pentru a avea și noi capitaliști noștri. Numai că efectul întârziat al metodei MEBO, anticipat la acea vreme de mulți analiști economici, a generat situații diverse, în care de cele mai multe ori apar convulsii de diferite tipuri.

Numai în Argeș, dacă vă propuneți să luați la bani mărunți ce a însemnat MEBO acolo unde a fost aplicată, vă veți convinge ușor că belele curg gărlă într-o albie a imoralității, betonată cu diguri ridicate de legislativ. Se pare că o excepție ar fi la ALPROM, acolo unde, cu toate că acționariatul este încă împărțit, lucrurile merg binișor, haosul fiind departe de porțile acestei societăți comerciale. În rest, ori societatea merge bine dar lupta pe acțiuni ia forme dramatice și se dă pe fronturi de tip mafiot, ori societatea merge prost de tot pentru că adunarea generală a acționarilor, adică patronatul, nu prea ție ce vrea, acțiunile având o împărțire foarte mare. Din prima categorie avem un exemplu proaspăt în scandalul declanșat de curând la CIMUS, acolo unde președintele consiliului de administrație Gh. Pepenel a declarat că este supus unor presiuni de ordin

psihic, care nu exclude nici oantajul, în vederea vânzării pachetului majoritar de acțiuni unor altor persoane.

Din a doua categorie există multe exemple în Argeș dar nu o să le dăm acum. Mai există și a treia categorie din care face parte „cazul MIVCOM” pe care l-am analizat ceva mai pe larg în pagina cinci.

Citiți și vă cruciți. Aceasta este MEBO ! Metodă de făcut miliardari în cârpe. Pentru că avem nevoie repede de capitaliști. Abia acum poate că v-ați prins că tranziția înseamnă de fapt stare de război, stare în care cine poate, oase roade.

Asta e România în care până nici râurile nu-și mai încap în matcă. Totul stă să dea pe dinafară.

La război, ca la poker

Imediat după punerea puștilor în cui, după cel de-al doilea război mondial, s-a declanșat cel de-al treilea război, de data aceasta rece, dar tot mondial. Sfârșitul războiului rece a fost marcat, într-o primă etapă odată cu sfărâmarea imperiului rus și topirea cortinei de fier prin spargerea blocului comunist. Occidentul a învins. S-au retrasat primele noi granițe. Germania s-a mărit. Cehoslovacia s-a împărțit în două iar Iugoslavia s-a pulverizat în n-șpe. România a fost pusă la fiert și a o mai departe, am asistat la o perioadă de prăbușire a economiilor socialiste de carton. În ultima perioadă NATO și-a mărit familia, pe fondul slăbirii continue a Rusiei. Dar ce te faci, cu sârbii, care spre deosebire de români, care știu proverbul cu „capul plecat, sabia nu-l taie”, nu se astâmpără și încă mai cred în „neamestecul în treburile interne”. Păi acest slogan nu mai are nici valoarea unui somnifer pentru precolarii năzdrăvani. Ai uitate că noi care credeam că s-au terminat războaiele „calde”, ne-am înșelat. Pentru că mai sunt lucruri de limpezit înaintea păcii mondiale.

Mai are un amendament NATO, mai are ceva de vociferat Rusia, mai are de luat cuvântul și China, iar România stă și-și privește destinul printr-o eclipsă ce pare interminabilă. Chiar crede cineva că i-a apucat pe americani mila de albanezii puși

la colț de sârbi? Să fim serioși. Cărțile se joacă după reguli ce nu sunt accesibile tuturor.

Ne dăm cu părerea că ar fi fost mai bine să nu ne băgăm deloc în acest conflict sau că e foarte bine că ne-am dat cu NATO.

Adevărul este că noi jucăm pe o carte nevăzută pentru că oricum nu avem altă variantă de joc. Ți e exact ca la poker, dacă am deschis „pe neve”, vom putea avea pretenții, în cazul în care ne intră trei ași de la mână. Dacă vom prinde o chintă spartă, ne vom da de ceasul morții să-i condamnăm pe cei care au fost prezenți la masa verde. Adevărul este că nu poți avea pretenția la câștig, atâta timp cât intri la masă cu buzunarele goale. În aceste cazuri nu Ține nici măcar o cacialma. Suntem în mod evident la mila celorlalți jucători.

Aadar cea mai bună soluție în acest caz, ar fi aceea de a nu intra în joc, ci doar de a sta pe post de servitori, că poate iese ceva de la cel care strânge potul. Mai un suc, mai un sandwici pentru jucători Ți la sfârșitul jocului poate ne aruncă vreun oscior cineva. De fapt cam asta facem noi acum. Mai un suc, mai un sandwici. Dar atenție să nu ne pună dracu să ne uităm în cărțile vreunuia Ți să facem semne altuia, că dacă ne prinde, ne-am ars.

De la una la alta, de la practică la teorie

Cei care au rude prin Ardeal Ți nu numai ei, Țtiu foarte bine că au existat vremuri în care ungurii băteau drumurile de la Budapesta prin România pentru a-Ți face piața. Maghiarii din România se făleau cu nivelul de trai de la noi Ți nici prin cap nu le trecea în aceea vreme să ceară vreo autonomie.

SUA are n-Țpe mii de naționalități pe teritoriul lor Ți nu cere nimeni autonomie. Același fenomen se petrece în toate țările dezvoltate.

Unde este sărăcie apare Ți microbul de gălceavă interetnică.

Naționalismul există în subconștientul fiecărui individ, dar nu se declanșează decât pe fondul sărăciei. Americanii au, efectiv un cult pentru țara lor.

Păi ȃȚia nu sunt naționalități? Da, dar, au de toate Ți nici măcar negrii nu se mai răscoală în această țară.

„Kosovo” este un produs al sărăciei. E uȚor să condamni un fenomen social dintr-o țară sau alta, de pe poziția de „baȚan”, căruia nu-Ți lipsește mai nimic. AȚa a fost pe Pământ de când e lumea Ți tot aȚa va fi până la sfârșit.

Cum de unii sunt săraci Ți trebuie să stea cu mâna întinsă la ceilalți, care sunt bogați, este o altă chestiune la care se găsesc greu răspunsurile.

Noi românii suntem buni la teorie. Am putea să dezlegăm teoretic orice problemă. Practica însă ne omoară. Teoretic acumă ne dăm cu NATO, dar practic nu ne prea place de americani care dau cu bombe peste Dunăre.

Oficial - suntem pe calea cea bună

Argeșul, având în vedere situația economică din lungul Ți latul său, stă pe un butoi de pulbere, ca mai toată economia românească, de altfel. Ți, colac peste pupăză, România Balcanilor de azi este cuprinsă Ți de chingile unui război, în care aleșii poporului s-au pronunțat într-un fel. Da data aceasta, decizia „aleșilor” pare a fi cea mai corectă, având în vedere cursul ireversibil al istoriei. Poporul are sentimente. Aleșii nu au voie să fie stăpâniți de sentimente. Așa este corect. Noi, purtătorii de opinii, care facem presă, într-o pătrăpică sau alta, pe eșichierul trăirilor românești, ar trebui să fim ceva mai lucizi Ți să nu ne grăbim să dăm dreptate mulțimilor manipulate de sentimentalism.

Glasul rașionii sună mult mai aproape de declarațiile oficialilor noștri. E greu să-i înțelegem pe americani, dar Ți mai greu îmi este, cel puțin mie, să-i înțeleg pe cei care inconștient aprobă o politică ce miroase de la o poartă a „răsărit”. Răsăritul, de unde ni se trage jugul ale căror urme, dacă ne uităm atent în oglinda istoriei, încă se mai văd. Ne sunt ei sârbii frați Ți e normal să-i compătimim, dar trebuie în același timp să înțelegem că ruptura de trecut presupune Ți niscaiva sacrificii.

Vrem să ne întoarcem la „AXA răsăriteană”?

Păi nici Ceaușescu pe care l-am omorât, nu cred că ne-ar fi îndemnat să privim la Est, cu capul plecat spre duplicitatea Moscova, de la care ni s-au tras zeci de ani de robie Ți care pe deasupra ne-a mai tras Ți ceva din teritorii.

Vedeți, de aceea eu cred că, cel puțin oficial, suntem pe calea cea bună !

Neîncrezători în NATO, Românii se tem de “seducție Ți abandon”

Aciunea concertată a forțelor NATO constituie printre altele Ți un lung prilej de comentarii, mai bine zis taifas, pentru mass-media românească. Se dă cu presupusul că sârbii ne sunt frați de credință, că NATO n-ar avea nevoie de noi decât să-Ți facă un pic treaba prin Balcani iar apoi vom rămâne cu degetul în gură privind ca vișelul la poarta închisă de la NATO... Păi frați de credință ne sunt Ți rușii, care sunt tot ortodocși! Ți ce ne-am mai jucat noi cu frații noștri cu inimă încălzită de samahoncă! Mai un lapte gros la care am stat capră. Mai o bâză cu scatoalce în ritm de cazacioc. Mai o leapă pe furate pe conducta de gaze. C-așa-i între frați...

E drept că românii, genetic, sunt sentimentali, calzi Ți romantici, numai buni de frați într-o familie adoptivă. Sigur că baladele Ți doinele noastre sunt acum numai bune întru jelirea în fața oglinzii, la ceas de faliment economic, de sfârtecăre a ultimei picături de speranță într-o independență economico - financiară.

Ți în aceste condiții, ne agățăm izmenele pe bățul mândriei Ți ne bate gândul să fluturăm steagul neutralității față de un conflict declanșat în curtea vecinilor. E clar că, prinȚi în fundul gol în toiul acestor vremuri de reașezare a democrațiilor, nu ne

putem permite statutul de țară neutră. Nici cu sârbii, nici cu rușii, nici cu NATO?

Nu e deloc ușor, e chiar sfâșietor de dureros să asistăm și, împinși de soartă chiar să participăm indirect, la un război dus împotriva unei națiuni cu care nu am avut de împărțit decât lucruri bune de-a lungul istoriei. Dar iată că vremurile se mișcă uimitor și nu există răgaz pentru tratarea rănilor din sufletele românilor, afectați de tragedia din statul vecin. Vrem să prindem trenul Europei, să scăpăm de izolarea cruntă în care am intrat la marginea Balcanilor? Vrem să intrăm în familia NATO lângă americanii la care am visat și la care ne-am rugat de-o vreme să vină? Dacă da, nu avem decât varianta plină de risc prin care să acceptăm că NATO are dreptate și că trebuie să-i fim alături. Există aadar riscul să rămânem tot pe-afară, seduși și abandonși, dar avem altă soluție? De-aia spuneam că, aleșii noștri la care se află puterea de decizie, par a se fi descotorosit de sentimentalismele specifice poporului și, în problema NATO, au luat o hotărâre construită pe simțul rațiunii.

Până una-alta, ne rugăm la Dumnezeu să se termine totul cât mai repede.

De bine, nu avem cum să vorbim. Aadar, din mai multe rele, măcar să alegem calea cea mai puțin rea. Și apoi, om mai vedea.

Noi suntem români

Atunci când Caragiale nu va mai fi înțeles decât de câțiva bunici care vor face eforturi să explice strănepoștilor că Dandanache sau cetățeanul turmentat, de exemplu, nu au fost scorniți de o minte genială, România va arăta altfel. Geniul a lucrat doar la forma literară. Acțiunea, conținutul scrierilor lui Caragiale, după cum noi știm foarte bine, stau departe de ceea ce îndeobște numim ficțiune. Dacă va veni o vreme când acest fapt va fi greu de priceput, atunci să știți oameni buni, că ceva se va fi petrecut la români. Acesta va fi semnul schimbării mentalității românilor din spațiul carpato-danubian.

Pentru a spera la trăirea unor astfel de vremuri, cred că noi, românii, trebuie să intrăm degrabă sub un duș al cunoașterii de sine. Ne vor clănțăni dinții de răceala stropilor de apă. Pielea ni se va face ca de găină. Pușini vor fi cei care vor scăpa de guturai. De acest duș avem, însă, mare nevoie. Să ne trezim din Doinele de jale. Ia fiți atenți la ce se întâmplă în Miorița ! Doi pun la cale să-l mierlească pe al treilea pentru că are oi mai multe și mai cornute. Bun. O oaie mai brează prinde de veste că stăpânul său ar putea fi dilit și toarnă totul la acesta. Și ce face omul nostru proaspăt informat ? Se apucă de poezii, își croiește un

testament pictat în dulcegării, la, la, tra la... nuntă mare...
°a.m.d. Care va să zică v-ați prins cum stă treaba la români ?

Ăsta al treilea, care prinde de veste că ceilalți doi sunt croiți pe el, nu ia nici o măsură. Lui îi arde de triluri, poezii și alte chestii cenacliste. Avem și noi, românii, o baladă, o doină acolo, din care să reiasă cât de fermi, realiști și echilibrați suntem ? Nu. Avem însă pe Meșterul Manole, care după ce că și-a pus nevasta între ziduri ca să-i iasă lui lucrarea comandată de Domn, la final, după ce în sfârșit termină treaba, se aruncă în cap de pe cel mai înalt punct al construcției !

Las la o parte pe nevastă-sa care a fost atât de fraieră încât venea la el cu de-ale gurii chiar și în ziua în care acesta i-a făcut de petrecanie. Dar, închipuiți-vă oameni buni, că Meșterul nostru Manole, pe care îl cântăm cu mare mândrie națională, după ce s-a chinuit atâta amar de vreme să ridice construcția cu pricina, nu a găsit altceva mai bun de făcut decât să se arunce de la... ultimul etaj, neschipând nici cel mai mic gest de găsire a unei soluții salvatoare, de coborâre cu picioarele pe pământ. Iar noi, românii, dăi și dăi cu baladele înainte...

Aveți impresia că cei care vin să negocieze cu noi, românii, nu cunosc Miorița sau Meșterul Manole ? Credeți că numai noi l-am citit pe Caragiale ? Iată două întrebări retorice la care, dacă am medita un pic mai mult, ne-am da seama de ce ni se cântă „Deșteaptă-te române” exact înainte de culcare pe postul național de televiziune. Am glumit, bineînțeles. Dar la această glumă nu e musai să se și râdă. Ba aș spune că, mai degrabă, ar putea să ne bufnească plânsul.

Vorbeam de mentalitatea românilor. Ce am moștenit de la comunism ? Ce am păstrat și ce am aruncat ? Analizați o zi de viață, o zi trăită azi în România și observați că puteți să răspundeți la aceste întrebări. Dacă trebuie să plătiți o dare la Stat sau dacă trebuie să vă ridicați niște drepturi bănești, dacă

trebuie să obțineți vreo autorizație de la un serviciu public, dacă vreți să vă deschideți o afacere, °a.m.d.... Luați contact cu semenii dumneavoastră. Și ați văzut ce nemulțumiri v-au produs serviciile oferite de aceștia. Comportamentul lor v-a scos din sârite. Să știți că și domniile lor, cei care v-au produs acest disconfort, sunt nemulțumiți de tot ce există în jur. Și ei vă înjură pe dvs. sau pe alții. Tot un blestem circulă de la unul la altul.

Hai să intrăm puțin în concret. În decembrie 1998 ne-a cuprins curajul, împinși fiind, printre altele, și de gazetele de perete „Vocea Americii” sau „Europa liberă”. Gazete de perete lustruite, întreținute de Congresul american, după cum bine știu mulți, dar nu suficient de mulți. Toate bune și frumoase. Dacă nu exista această contrapropagandă poate că timpul ar mai fi curs încă peste o cortină de fier neclintită. Ce s-a întâmplat a fost foarte bine, dar ce a urmat nu ne satisface. Insatisfacția pleacă tocmai de la modul de percepție al mesajelor venite dintr-o direcție sau alta. Estul ne ținea cu ochii pe o gazetă. Vestul ne-a deschis ochii cu o altă gazetă. Și una, și alta, tot de perete. Ce se ascunde în spatele celei cu ajutorul căreia ne-am descătușat de cealaltă, nu este așă de ușor de priceput. Munca, transpirația de pe urma muncii, chibzuința, arta de a organiza o afacere, dreptul de a alege legat de dreptul de a respecta legea și multe, multe alte drepturi încă nu au fost descoperite de toți românii. Și mai e mult până departe. Am sărit ca arși când ne-a zis bătrânul Brucan că avem nevoie de douăzeci de ani ca să ne deșteptăm. Se pare că a fost destul de îngăduitor cu acest pronostic, profesorul. Mentalitatea românilor pare a nu fi suferit mari modificări după zece ani de la schimbarea ultimului regim politic în România.

Am trecut de alegerile locale și așteptăm alegerile mari, parlamentare și prezidențiale. Fără să-i ceară cineva, preedintele în exercițiu, domnul Emil Constantinescu a ieșit în

fața nașionii pe posturile de televiziune și a făcut public faptul că s-a săturat să conducă o țară în care corupția e așa și pe dincolo.

S-a săturat să fie dezamăgit de un partid sau altul în care a crezut și pe care l-ar fi reprezentat la o adică, dar acum nu mai e cazul... pentru că președintele nu mai vrea să fie președinte încă o dată. Și ce dacă? Manevre politice care nu influențează în nici un fel nivelul de trai al populației.

Mai mult decât atât, dacă președintele se plânge de corupție și i s-a cam luat să mai fie președinte, nouă ce ne mai rămâne să facem? Noi cui să ne mai plângem? Să-l rugăm pe domnul Constantinescu să se răzgândească și să accepte să-l alegem din nou președinte pentru că tot și-a dat seama cu ce are de-a face în România și poate într-un nou mandat va găsi soluția potrivită de stărpire a dăunătorilor? Sau să fim mârniți că președintele nostru cel de toate zilele dă bir cu fugiții în acest mod, printr-o ieșire teatrală tragi-comică. Păi, a făcut ceva El în acolo la ei, la ruși. Și-a dat omul demisia când, cică nu se aștepta oricine. A lăsat locul lui Putin care are centura neagră la judo și mai ție și să tragă cu tunul. Dar la noi, declarația președintelui a picat ca nuca în perete.

Cred că prin extrapolare, Isărescu ar fi omul lansat pe piața președinților, căruia, chiar dacă nu ție să tragă cu tunul și n-are nici vreo centură neagră, trebuie să i se facă lobby pentru prinderea unui culoar bun după un start pe măsură în cursa pentru Cotroceni. Se pare că Isărescu este cel în care are încredere bordul economicului mondial. Amintiți-vă cum a fost schimbat Radu Vasile cu Isărescu, pentru că așa au vrut mușchii Europei. Problema este că România pare a fi cuprinsă de febra social-democrației și acest fapt complică un pic lucrurile. Dacă PSDR-ul lui Athanasie, fript cu PD-ul lui Roman nu va sufla în iaurtul pus pe masă de PSDR, intrarea acestuia în Europa pe poarta

PSDR-istă va da mult de furcă partidelor de centru-dreapta. Cheia se află undeva în buzunarul partidului care va găsi cel mai bun candidat la președinție. Vom trăi și vom vedea.

Până una, alta, consemnez că trecerea prin Istoria României a președintelui Constantinescu nu pare a fi prea fericită. Și dacă nu putem vorbi de fericire atunci înseamnă că avem de-a face cu o etapă tristă. Dacă președintele Constantinescu ar fi avut ceva realizări de răsunet, dacă nivelul de trai al populației ar fi stagnat, măcar în această perioadă, atunci gestul cu retragerea din cursa pentru Cotroceni ar fi avut un efect benefic pentru domnia sa.

Dar în România n-a curs nici lapte, nici miere. Au curs ordonanțe de urgență. Am fabricat prim miniștrii pe care i-am schimbat cu forța și care apoi și-au făcut alte partide, slăbind mereu partidul mamă, din care au supt... de mamă... mamă. Halal politic, halal viitor al bravei nașioni române.

Doamne, ce-mi aduc aminte cu câtă mândrie fluturam noi, românii, steagul pe care tocmai îl găurisem. Și așteptam să se găsească cheia de la fișetul în care s-ar fi aflat caseta cu înregistrarea de la execuția cuplului dictator. A mai rămas în viață generalul Stănculescu, dar fără libertate. Teoretic. În viață, dar liber este și domnul Virgil Măgureanu. Tot teoretic. Mai trăiesc și alții. Practic. Am luat startul în lumea nouă a democrației pe care nici în ziua de astăzi nu am înțeles-o. Noi ne-am făcut un titlu de glorie din faptul că am supraviețuit la atâtea și atâtea vicisitudini de-a lungul și de-a latul istoriei. Proverbul „Capul plecat, sabia nu-l taie” pare un aliniat al Constituției neamului. Nu am suportat niciodată acest proverb despre care continui să cred că poate fi suspendat, cel puțin, dacă nu chiar eliminat direct și irevocabil din cultura noastră.

Mass media, această mare gazetă de perete de pretutindeni are o formă sau alta, funcție de cultura populației căreia i se

adrează. Informația reprezintă, la urma urmei, o marfă. Cu volum și caracteristici de calitate. De mai multă, mai bună sau mai puțină, mai proastă calitate. Fiecare informație are un efect sau altul asupra consumatorului. Benefic sau nu. Mai mult sau mai puțin confortabil. Clientul cumpără marfa de care are nevoie. Sau pe care o recunoaște mai ușor, care face parte din cunoștințele sale. Și apoi, dacă nu are de ales, clientul ia ce i se dă. Avem o presă națională pe măsura pieței căreia i se adresează. Și presa locală este așezată, ba, chiar mai abilitată, așa zice. Așa e și cu președintele țării și cu parlamentarii. Avem exact ceea ce merităm. Caragiale trăiește. Avem Miorița. Avem Meșterul Manole. Că vorba cântecului, NOI SUNTEM ROMÂNI.

Ce știți despre americani și S.U.A. ?

Că tot ne curge America prin vene, poate că un subiect legat de țara lui Bush ar fi la modă. Am să vă spun câteva dintre cele mai interesante remarci făcute de subsemnatul cu ocazia fericitei ocazii pe care am avut-o de a vizita S.U.A. Era prin noiembrie 1998. Am călătorit vreo zece zile prin Washington D.C., Philadelphia, New Jersey, New York și Niagara. În general, un român, după ce vizitează un petec din S.U.A., prinde niște aere aparte, greu de suportat de către cei din jur... Pușini sunt cei care rețin aspecte de genul celor despre care am să vă vorbesc eu.

Să încep cu cel mai important lucru pentru mine. După ce m-am întors acasă, m-am simțit ultimul om pentru că eram fumător. Mă simțeam un ratat față de ce văzusem în cea mai înaltă civilizație. Pentru americani, fumatul este un lucru groaznic, inacceptabil în mediile civilizate. Nu poți primi serviciu dacă fumezi. Poți pierde serviciul dacă se află că fumezi. Ești un paria pentru toată lumea bună dacă ai prostul obicei de a fuma. Pe stradă fumează doar europenii și boschetarii americani. Există puține restaurante unde este permis fumatul. Locurile special amenajate pentru fumători arată ca dracul. Este o rușine să fi fumător în această țară !

„tiași, domnilor musceleni, acest lucru ? Ei, bine, orgoliul meu a funcționat de această dată în favoarea-mi și nu am avut stare până nu am reușit să scap de unul dintre cele mai rușinoase vicii pentru americani. Nu mai fumez de câțiva ani buni și recomand tuturor să se lase urgent de fumat.

Peste tot pe unde mergeam noi, grupul de români, eram considerați drept ruși. Nu înțelegeam de ce suntem confundați cu rușii. Probabil pentru că vorbeam cu DA, singurul cuvânt rusesc din vocabularul nostru, sau poate pentru că aveam haine de piele, care erau în vogă la noi, prin '98... Nu știu de ce peste tot eram luați drept ruși, dar pot să vă asigur că nu era ceva rău pentru noi. Americanii au un respect deosebit pentru ruși. Ei văd o mare putere în ruși. Ni se cânta „kazaciok” sau „kalinka” în semn de respect, în semn de prietenie.

Pe capacele de canale din Washington, de unde ieșeau aburii de la conductele de apă caldă, am văzut - cu ochii mei - negri ce dormeau ca potăile noastre fără covrigi în coadă...

La vreo cincizeci de metri de sediul F.B.I. din Washington, pe la orele 18,00, de pe o terasă, unde serveam cina, la un restaurant, i s-a furat camera video unui coleg din delegație de către un negrotei pe care l-am alergat până dincolo de F.B.I., însă fără nici o izbândă. Este vorba de Iulian Corbu, pe atunci, directorul O.J.P.C. Argeș, alături de care am alergat după negru, dar... degeaba. Ne-am întors la poarta F.B.I., și cu ajutorul ghidului nostru care vorbea impecabil limba unchiului Sam, am cerut sprijin pentru a fi anunțată poliția. A venit un echipaj al poliției după vreo 10 minute și ne-a spus că dacă nu a tras nimeni este O.K. Am lăsat toate datele, inclusiv mai multe hârtii, scăpate de negru, printre care se găsea și C.V.-ul său. Nu l-a mai găsit nici dracu' până în ziua de azi.

La New York, am scos ca fraierul o bancnotă verde pe stradă, să-i cumpăr mamei un fular brodat. M-a luat vânzătorul pe sus

și m-a băgat în magazin. „Ce ai omule, vrei să-mi faci necaz în fața magazinului ?

Aici nu se umblă cu bani cash pe stradă, că poți muri nevinovat...”. Am primit această explicație de la un american cumsecade. Dacă ești văzut că-ți numeri banii sau dacă îi scoți din buzunar, din greșeală sau din prostie, ca mine, ai șansa să fi urmărit de vreun drogat, mai ales de vreun negru, care te lasă în izmene - cu cuțitul la spate - în plină stradă. După ce se întunecă nu mai umblă pe stradă decât europenii care sunt în grupuri sau... inconștienții.

De la New York la Niagara am fost cu un microbuz condus de niște indieni. Doamne ce-am pășit ! Preț de peste 1200 de kilometri, n-au vrut altă să facă vreo pauză, nici în ruptul capului. Le era frică de patron dacă se întâmpla să întârzie, să se abată de la program. Morți-copți, ei trăgeau de volan în schimburi, iar noi pășeam de frică să nu-l ia somnul pe cel care conducea. Nu te pui cu americanii, mai ales dacă sunt indieni, când e vorba de disciplină. Așa se fac banii acolo !

Vă mai spun și cu altă ocazie ce am văzut pe la americani. Sunt lucruri ce par incredibile. Ca, de exemplu, faptul că în statul New York este interzisă cu desăvârșire prostituția. Ai naibii americanii altă !

Curvăsărie generală “tot-teren”

● Un cerc vicios dat de-a dura... de guverne care vin și pleacă...

Până nu se va reintroduce pedeapsa cu moartea, pentru cele mai cumplite delictе, cum ar fi pedofilia, violul sau crima, nu vom avea liniște în această țară blestemată... Chiar nu vă sperie, oameni buni, șteirile de zi cu zi, pe care le auziți la televiziunile naționale sau pe care le aflați din ziare!? Nu e zi fără viol, nu e zi fără crimă. Ați aflat și dumneavoastră: săptămâna trecută, la ătefănești, fostul director tehnic al I.A.P. , omul de care se leagă o întreagă istorie a uzinelor DACIA, a fost ucis cu bestialitate în propria-i casă de către două animale cu buletine de identitate, pentru a i se lua un telefon mobil, o lanternă și două sute de mii de lei! Dacă aceste dobitoace cu chip de om ar fi știut că pentru crimă vor fi spânzurate, poate că n-ar mai fi acționat la fel. Pentru că orice animal, de frică și, în primul rând!

Teamă, lehamite, invidie, răutate, dușmănie, răzbunare, indiferență, dispreț, și așa mai departe, cam acestea sunt caracteristicile specifice unei însemnate părți a oamenilor României de azi.

Ne învârtim într-un cerc vicios. Dăm mereu vina unii pe alții. România este o țară în care se înjură și se blestemă la tot pasul. Țigănci vrăjitoare care, culmea, îl invocă pe Dumnezeu întru leuirea de farmece sau în legătorii diverse... umplu pagini

întregi de ziare. La Biserică merg femeile și bărbații în vârstă, cu teama clipei sfârșitului ce se apropie. Mai merge câte o vădană încă neconsolată, vreo soție înșelată, vreun părinte cu copil bolnav, deci în general, oameni speriați de ceva. Rugăciunile oamenilor cuprind, mai ales, subiecte despre bani, averi, moșteniri, câștiguri la loto sau cam așa ceva. Până și acatistele sunt lăsate la mănăstiri, cu rugăciuni pentru bani sau pentru moartea “caprei vecinului”. Câți se mai roagă pentru înțelepciune?

Pe de rând, românii apar pe prima pagină, cu te miri ce nenorociri, în ziarele europene. România a devenit pentru majoritatea europenilor o țară de țigani, de infractori periculoși, de violatori, de criminali. Ați văzut filmul de duminică seara, de pe PRO TV? “Aventură în doi”. Acesta este numele filmului american, produs în 1999, în care rolul unor hoși nenorociți, mercenari, este atribuit unor români. Aceasta este adevărata imagine a românilor în Vest. O țară din lumea a treia în care corupția este de notorietate. Poliștii sunt prost plătiți, profesorii sunt prost plătiți, medicii sunt prost plătiți, funcționarii publici sunt prost plătiți etc... Toți aceștia sunt revoltați. Iar toți cei de care depinde bunăstarea bugetului, adică cei care trebuie să alimenteze bugetul prin taxe și impozite, agenții economici, reprezentanți prin administratori, sunt complet nemulțumiți de serviciile salariilor bugetari. Iată un cerc vicios în care se învârtă poporul român, sub supravegherea neputincioasă a guvernelor care vin și pleacă pe traiectoria aceluiași cerc plin de viciu. Cum să explici salariilor bugetari că banii pentru ei vin de la oamenii de afaceri, de la taxele și impozitele pe care aceștia le varsă la buget? Cât de neagră este economia românească? Cred că proporțional cu corupția. Dacă avem afaceri prospere în țară, într-o economie cel mult cu nuanțe de gri... avem și buget bogat, avem și funcționari publici mai

bine plătiți, avem bani și pentru învățământ, și pentru sănătate, și pentru poliție, și pentru justiție etc... Dar la noi, cine pare a avea bani, din vreo afacere privată, este văzut prost. Funcționarul public îl tratează cu dușmănie, profesorul îl disprețuiește, iar medicul așteaptă un onorariu mai mare... Oamenii de afaceri, care nu sunt, ce-i drept, pe cale de dispariție, sunt rari. Sunt atât de rari încât ar trebui prețuiți mult mai mult. Dar noi continuăm să ne învârtim în acest nenorocit de cerc vicios, parcă fără ieșire.

Pe lângă lipsa banilor, pe lângă sărăcia materială, la români s-a amplificat, în ultima vreme, fenomenul de imoralitate. Acest fenomen a cuprins inclusiv populația foarte tânără. Nu sunteți curioși să știți care mai sunt jocurile copiilor dumneavoastră!? Care sunt preocupările copiilor din cartiere!?... Imoralitate "tot-teren". O curvăsărie generală de la un capăt la altul al țării. Excepțiile sunt pe cale de dispariție. Priviți cu atenție în jurul dumneavoastră și vedeți că nu exagerez. Am scris acest articol, recunosc, la mânie. O furie generată de această imagine apocaliptică a dezintegrării morale din spațiul carpato-dunărean... fără pont...

Presa, dacă nu se prostituează un pic, nu se vinde. Toți înjură presa, dau vina pe presă, pentru toate relele ce se petrec. Dar toți aceștia caută numai articolele de scandal, cu sex, crime, violuri și alte nenorociri. Aceste "articole" se vând bine. Asta cere piața. De exemplu, teoria făcută de mine în acest articol nu va fi citită decât de foarte puțini oameni. Cei care ar trebui să priceapă că e nevoie să ne schimbăm mentalitatea, nu vor citi nici un rând din acest articol. Dacă vorbeam despre vreo mângâie petrecută prin târg, aveam cititori cu duiumul.

Poate data viitoare.

Pe scena Dubrovka, Putin a dat gaze... la tot cartierul

Era prin '91, la Brest, oraș port la Atlantic, în vestul Franței. Gazdele franceze aflaseră din presa locală că în port a ancorat un vas rusesc. Mamă, ce nebunie! Toți francezii treceau să vadă vasul rusesc ca pe moaștele vreunui sfânt făcător de minuni. Am ajuns și eu să văd minunea... Un vas luminat strălucitor, mare cât Casa Poporului... De pe punte răsunau voci rusești și parcă totul vibra a clinchet de sticle de votcă... Marinarii ruși simțeau că se uită francezii la ei, ca la urși... Simțeau că sunt puternici.

Numai cei care au călătorit prin Vest, înainte sau imediat după anii '90, au putut observa cu ce teamă sunt priviți rușii de către occidentali. Nu mai vorbesc despre cum reacționau, fie nemți, fie francezi sau alți vestici, la auzul celor trei inițiale de groază: K.G.B. !!! Noi, românii, nu am privit niciodată rușii în primul rând cu teamă, ci mai ales cu dispreț. Mulți au avut motive să se laude cu prietenii la ruși, acolo unde se puteau face afaceri frumoase, mai ales cu aur. Cine prindea pe vremea lui nea Nicu o excursie la ruși, om se făcea.

A fost o vreme când turismul cu rușii mergea foarte bine. Vă mai amintiți de celebrul cor din Riga? Venea periodic la Pitești și Câmpulung. Grupurile de turiști ruși erau cazate la hotelul Muscelul.

Seara, la cină, cântau de răsuna Bulevardul Pardon. Eram copil și hoinăream prin dreptul hotelului, pentru că rușii obișnuiau să ofere insigne. Îmi plăcea tare mult să-i aud cântând. Mi se părea că erau numai moși și babe. Toți erau rușii în obraji și grași, cum sunt azi americanii. Diferența este că rușii erau grași de boruri... iar americanii sunt grași de chiftele de oaie, cârnați și cartofi prăjiți...

Vremurile se schimbă mereu. Regimurile politice se transformă. Sistemele economice... așijderea, își caută locul... Omenirea este în continuă mișcare. După războiul rece am crezut că vom avea pace de lungă durată. Dar nemulțumirile de pe mapamond stărnesc reacții satanice. Terorismul este în mod cert cel mai cumplit fenomen cu care se confruntă omenirea, ce se învâрте într-un cerc vicios. Mai ales după transformările geopolitice de după anii '90.

Dacă americanii au avut un 11 septembrie, iar printre altele, de curând, au avut și un lunetist... pe lângă care au cam băjbăit, iată că rușii, cărora le-a venit rândul să se confrunte cu un cumplit act de terorism, au intervenit fără să le tremure mâna, destul de precis. Acțiunea în forță a trupelor speciale de la Teatrul Dubrovka din Moscova, prin care au fost uciși peste 50 de teroriști, evitându-se aruncarea în aer a Teatrului și salvarea a câteva sute de vieți, este considerată o reușită pentru Ursul din Caucaz...

Așadar, Putin atrage atenția întregii lumi, de pe "scena" Teatrului Dubrovka, asupra puterii ruse. Vă spuneam că în Vest, pe vremuri, teama de ruși reprezenta o adevărată psihoză. Americanii aveau aceleași sentimente. Acum, rușii revin pe marea scenă politico-militară a lumii.

Fac pariu că, dacă la Brest "a tras pe dreapta" vreo navă rusească în aceste zile, s-au dus francezii s-o vadă... ca la urs !